

דף ז.

עין משפט א.

יו"ד סימן רנה סעיף ב

ב. המפריש סלע ואמר הרי זה צדקה ואמר על אחר וזה, גם השני צדקה ^ב.

עין משפט ב.

חור"מ סימן רעג סעיף ח

ח. האומר על דבר הרי זה הפקר והוסיף וזה, הרי הדבר השני ספק הפקר ^ל אבל אם אמר וזה כמו זה או שאמר וגם זה, הרי התפיס וגם השני הפקר.

עין משפט ג.ד.

או"ח סימן פג סעיף ג

ג. אמר בית זה יהיה לבית הכסא ועל בית אחר אמר וגם ^מ זה, הרי גם השני אסור לקרוא בו.

דף ז:

עין משפט א.

יו"ד סימן רו סעיף ג

ג. ה. אם אמר בלשון מנודה אני לך אם סיים דבריו שאני אוכל לך אינו נדר, דמנודה אין זה לשון נדר ומותר בכל ^ב, אבל אם לא סיים דבריו אסור לעמוד בד' אמותיו.

ב. כפשיטותא בגמ' בדרך אם תמצא לומר בנדרים דף ו' כדעת הרמב"ם, אבל הרא"ש בפסקיו כתב דלא נפשטא ואזלינן לחומרא, ועיין בבאר הגולה אות ב'.

ל. שאנו מסופקים אם דעתו שגם השני הפקר או השני שאמר וזה היינו יהיה שלי כבראשונה. ובצדקה והקדש קימ"ל שגם השני הקדש או לצדקה, כמבואר ביור"ד סי' רנ"ח סעיף ב' אבל בהפקר איבעיא דלא איפשטא בגמ' נדרים ז' ע"א ופסקו בו לקולא שאין מוציאין אותו מיד בעליו. סמ"ע ס"ק י"ב.

מ. ואם לא אמר "וגם" זה אלא ובית זה הוי ספק ואסור לכתחלה.

נ. ממשנה ריש נדרים ובדף ז' ע"א בגמ' ורמב"ם בפ"א מנדרים.

הגה: וי"א דכל שלא אמר שאיני אוכל לך לאו כלום הוא ^ס.

עין משפט ב. יו"ד סימן שלד סעיף כט

כמ. ל. נידוהו בפניו אין מתירין לו אלא בפניו ^ע.

הגה: ואם התירו לו שלא בפניו י"א דבדיעבד הוי היתר.

כמ. לא. נידוהו שלא בפניו, מתירין לו אפי' שלא בפניו.

עין משפט ג.ד. יו"ד סימן שלד סעיף לז, מג

לז. לז. השומע הזכרת השם מפי חבירו לשוא, או שנשבע בפניו לשקר, או שבירך ברכה שאינה צריכה במזיד, חייב לנדוהו ^פ, ואם לא נידוהו הוא בעצמו חייב נידוי.

וצריך להתיר לו מיד כדי שלא יהיה מכשול לאחרים ^צ.

מג. על כ"ד דברים מנדין. א. המבזה את החכם אפי' לאחר מותו ^ק. ב. המבזה שליח בי"ד ^ר. ג. הקורא לחבירו עבד ^ש. ד. המזלזל בדבר אחד מדברי סופרים ^ת, ואצ"ל מדברי תורה. ה. מי ששלחו עליו ב"ד וקבעו לו זמן ולא בא ^א. ו. מי שלא קיבל עליו את הדין מנדין אותו עד שיתן כפי שפסקו ^ב. ז. מי שיש בידו דבר המזיק ^ג. ח. המוכר קרקע שלו לעכו"ם אנס, מנדין אותו עד שיקבל עליו כל אונס שיבא מהאנס

ס. כתב הש"ך בס"ק ו' דלענין הלכה אין להקל בזה.

ע. משום חשד שלא יזלזל הוא בעצמו בגזירת חכמים, וכתב הש"ך לפ"ז כל שהודיעוהו מתירין לו שלא בפניו.

פ. מימרא דרב חנן א"ר בנדרים ז' ע"ב. ויליף לה מקרא בתמורה דף ג' ע"ב.

צ. שאחרים אינם יודעים שנידה את זה. ש"ך ס"ק נ"ז.

ק. מברכות י"ט ע"א.

ר. מקידושין ע' ע"ב.

ש. שם דף כ"ח ע"א.

ת. ממשנה ו' פ"ה מעדויות לדברי ר' יהודה.

א. מבב"ק דף קי"ב ע"ב.

ב. שם בדף קי"ג ע"א.

ג. מבב"ק ט"ו ע"ב.

לישראל חבירו^ד שהוא המצרן לעכו"ם. ט. המעיד על ישראל בערכאות והוציא ממנו ממון בעדותו שלא כדין, מנדין אותו עד שישלם מה שנתחייב^ה זה ע"פ עדותו שלא כדין. י. שוחט כהן שאינו מפריש מתנות כהונה ונותנם לכהן אחר, מנדין אותו עד שיתן^י. יא. המחלל יו"ט שני של גלויות אע"פ שהוא מנהג^ז. יב. העושה מלאכה בערב פסח אחרי חצות^ח. יג. המזכיר שם שמים לבטלה או לשבועה בדברי שקר^ט. יד. המביא את הרבים לידי אכילת קדשים בחוץ^י. טו. המביא את הרבים לידי חילול השם^כ. טז. המחשב שנים וקובע חדשים בחוצה לארץ^ל ע"פ מה שהיו רגילים לקבוע בארץ ישראל בזמן שבית המקדש היה קיים. יז. המכשיל העיור^מ. יח. המעכב את הרבים מלעשות מצוה^נ. יט. טבח שיצאה טריפה מתחת ידו^ס. כ. טבח שלא הראה בדיקת סכינו לחכם^ע. כא. המקשה עצמו לדעת^פ. כב. המגרש את אשתו ועשה שותפות עם גרושתו^צ או במשא ומתן המביאן להזקק זה לזה כשיבואו לבית הדין מנדין אותם. כג. חכם ששמועתו רעה^ק. כד. המנדה למי שאינו חייב נידוי^ר.

- ד. מבב"ק קי"ד ע"א.
ה. מימרא דרב שם בב"ק.
ו. מחולין קל"ב ע"ב מימרא דרב חסדא.
ז. מפסחים נ"ב ע"א.
ח. שם בדף נ' ע"ב.
ט. מנדרים ז' ע"ב.
י. מברכות י"ט ע"א, וביצה כ"ג ע"א.
כ. מירושלמי פ"ג דמו"ק בעובדא דחוני המעגל שם.
ל. מברכות ס"ג ע"א, וכדרך שהיו קובעין אז ומעברין בזמן חכמי המשנה.
מ. מו"ק י"ז ע"א.
נ. מירושלמי פ"ג דמו"ק.
ס. מסנהדרין דף כ"ה ע"א.
ע. מחולין דף י"ח ע"א.
פ. מנדה י"ג ע"ב.
צ. מכתובות כ"ח ע"א.
ק. ממו"ק י"ז ע"א.
ר. שם.

הגה: ואין צריך לענין נידוי עדות וראיה ברורה^ש, אלא אומד הדעת באמיתות הדברים שהתובע טוען ברי לי ואז אפי' אשה או קטן נאמנים אם הדעת נותנת שאמת היה.

עין משפט ה. יו"ד סימן שלד סעיף לא

לא. אפילו אם קבע זמן, שאמר: יהא בנידוי אם לא יעשה דבר פלוני לזמן פלוני, יכולין להתירו מיד אף ע"פ שלא הגיע הזמן.

עין משפט ו. יו"ד סימן שלד סעיף לג

לג. תלמיד חכם שנידה לעצמו, מתיר לעצמו אפילו נידה על דעת פלוני, ואפילו על דבר שחייב עליו נידוי. ויש מי שאומר שאם היה חייב נידוי אינו יכול להתיר לעצמו. ויש מי שאומר שאם היה דרך שבועה, אינו יכול להתיר לעצמו.

ש. ממהרי"ק בשורש ק"כ, ממו"ק דף י"ז ע"א דת"ח עביד דינא וכו'.